

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **R. N.**, nar. ..., st. příslušnost Afghánská islámská republika, hlášen k pobytu v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, t. č. na adrese J. O. 1279/12, B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, č. j. OAM-41/ZA-ZA11-ZA15-2017, ve věci mezinárodní ochrany

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána jako nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Součástí výroku rozhodnutí je i konstatování, že státem příslušným k posouzení podané

source not found.

žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanovují kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“ nebo „dublinké nařízení“), je Belgické království.

Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí žádné z kritérií pro stanovení příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 8 – 15 dublinkého nařízení. V takovém případě žalovaný vyšel z díkce čl. 3 odst. 2 dublinkého nařízení, stanovujícího mezinárodní příslušnost státu v případě nemožnosti aplikace žádného z výše uvedených článků v tom smyslu, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný sejmul žalobci otisky prstů a tyto zaslal do systému EURODAC, když následně zjistil, že žádost o mezinárodní ochranu byla žalobcem podána dne 21. 7. 2015 v Maďarsku a dne 5. 8. 2015 v Belgickém království, které uznalo příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

V žalobě žalobce namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech, má za to, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2,3 a 4, § 53 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 17 dublinkého nařízení, neboť nedostatečně zvážil aplikaci těchto ustanovení. V následném doplnění žaloby žalobce uvedl, že v Belgickém království žádal o mezinárodní ochranu, jeho žádost však byla zamítnuta, proto přijel požádat o mezinárodní ochranu do České republiky, protože nechtěl žádat v Německu kvůli tamějším systémovým nedostatkům v azylovém řízení. Dle jeho názoru v jeho prospěch svědčí to, že chtěl požádat o mezinárodní ochranu tam, kde by ji skutečně získal nikoliv tam, kde by to bylo nejisté, např. ve Francii či Německu. Hlavním důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je především obava o jeho život v Afghánistánu. Do České republiky přicestoval ve víře požádat o mezinárodní ochranu v lepším a individuálněji zaměřeném systému, než jaký je v Belgii. K tomuto dále uvedl, že dle jeho názoru v Belgii dochází k systémovým nedostatkům u žadatelů o mezinárodní ochranu, a to především z důvodu přetíženosti tamějšího azylového systému. Dle žalobce správní orgán pochybil v základní věci, a to ve zjištění skutečného stavu věci, co se týče systémových nedostatků v rámci řízení o mezinárodní ochraně v Belgii, které jednak mohly mít vliv na zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu a dále, zda na základě těchto systémových nedostatků nedošlo k naplnění článku 3 odst. 2 dublinkého nařízení, tedy aby namísto Belgie byla příslušná k projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu Česká republika. Žalobce má především za to, že jeho navrácením do Belgie by byl vystaven zacházení odporujícím článku 3 Evropské úmluvy o lidských právech (stejně tak článku 4 Listiny základních práv EU), a to z důvodu neuspokojivých přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu. Dle jeho názoru se žalovaný tímto aspektem zabýval nedostatečně. Dále žalobce citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k problematice zjišťování důkazů (v situaci důkazní nouze má správní orgán věc posoudit ve prospěch žadatele). Ze všech uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

source not found.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí a odkázal na obsah správního spisu. Shrnl, že žalobce za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v jeho vlasti je nebezpečno a v Íránu je diskriminován. Žalovaný zopakoval, že v souladu s čl. 7 dublinského nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti žalobce a dospěl k závěru o potřebě aplikace čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Má tedy za to, že skutkový stav zjistil řádně, přičemž ve svém rozhodnutí postupoval dle jednotlivých ustanovení správního řádu, zákona o azylu a dle jednotlivých článků dublinského nařízení, přičemž neshledal možnost k posouzení žádosti žalobce Českou republikou.

K aplikaci článku 17 dublinského nařízení odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č.j. 49 Az 18/2015, v němž je uvedeno: „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“ Konstatoval, že na aplikaci požadovaného čl. 17 dublinského nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné.

K námitce nedostatečného zjištění systémových nedostatků na území Belgického království žalovaný stejně jako v žalobou napadeném rozhodnutí zopakoval, že na úrovni Evropské unie, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Belgickém království, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Belgického království, jak to učinil například zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka. Belgické království je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Belgické království ratifikovalo a dodržuje mezinárodní

source not found.

smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Belgické království je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Správní orgán dále poukázal na skutečnost, že ani samotný žalobce nezpochybnil kvalitu systému v Belgickém království. Správní orgán své odůvodnění opřel o souhrnnou zprávu o Belgickém království od ECRE vydanou v prosinci 2015, obsahující aktuální data za období leden až říjen roku 2015. Dne 24. 1. 2017 obdržel správní orgán informaci, že Belgické království uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 17. 3. 2017 krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 24. 1. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, stejného dne s ním byl proveden i ústní pohovor, v nichž uvedl, že ze své vlasti vycestoval ještě jako nezletilý, proto si datum nepamatuje. Následně žil v Íránu a poslední dva roky v Turecku, z něhož odcestoval na člunu do Řecka a po deseti dnech pokračoval do Německa. Tam o mezinárodní ochranu nepožádal, protože se o něj nestarali, a proto odjel do Belgie, kde požádal o mezinárodní ochranu. Do ČR přicestoval dne 16. 1. 2017 poté, co mu byla mezinárodní ochrana v Belgii zamítnuta (uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno i tamním soudem). Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že ve vlasti je nebezpečno, všude je válka a v Íránu, kde posledně žil, jsou Afghánci diskriminováni a mučeni.

Totožnost žalobce vzal žalovaný za prokázanou z čestného prohlášení žalobce učiněného dne 24. 1. 2017, neboť žalobce nedisponoval žádnými doklady, které by jeho totožnost osvědčovaly.

Ve správním spise je dále založena listina – záznam o výsledku porovnání otisku prstů ze systému EURODAC se zjištěním, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Maďarsku dne 21. 7. 2015 a v Belgii dne 5. 8. 2015; žádost ČR ze dne 19. 1. 2017 adresovaná Belgickému království o přijetí žalobce zpět na své území a převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu; odpověď Belgického království ze dne 24. 1. 2017 o uznání příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není důvodná.**

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

source not found.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení č. 604/2013 dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8-15 a dospěl k závěru, že v případě žalobce je třeba aplikovat článek 3 odst. 2 citovaného nařízení.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. **Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný** podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení). V čl. 3 odst. 2 je dále stanoveno, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný **první členský stát, ve kterém byla žádost podána**. V čl. 3 odst. 2 druhém pododstavci je uvedeno, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobce je nutné aplikovat článek 3 odst. 2 dublinského nařízení, který upravuje situaci, kdy na posuzovanou věc nedopadá žádné z kritérií uvedených v dublinském nařízení pro stanovení mezinárodní příslušnosti státu pro rozhodování žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany žalobce (jakožto státního příslušníka z tzv. třetí země). Pro stručnost si krajský soud na tomto místě dovoluje odkázat na obsah žalobou napadeného rozhodnutí, pokud jde o jednotlivá kritéria dublinského nařízení a vypořádání se s nimi při stanovování státu mezinárodně příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný v posuzované věci postupoval zcela správně, když nejprve lustroval žalobce v systému EURODAC (za pomoci otisku prstů žalobce) a tím bylo bezpochyby prokázáno, že žalobce již o poskytnutí mezinárodní ochrany žádal dříve,

source not found.

a to v Maďarsku a následně v Belgii. Žalovaný tak svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se konkrétními důvody žalobce pro udělení mezinárodní ochrany. Soud nepřisvědčil žalobním námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který byl žalovaným zcela správně zjišťován pouze v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu. Žalovaný proto postupoval souladně s § 25 písm. i) zákona o azylu, když řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu zastavil a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti je v souladu s výše citovanými články dublinského nařízení Belgické království, které svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce uznalo.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz strany 4-5) vyplývá, že se žalovaný uvedenou skutečností zabýval. Stejnou argumentaci zopakoval i ve vyjádření k žalobě (viz výše). Žalovaný své odůvodnění, pokud jde o vypořádání se s otázkou systémových nedostatků, opřel o souhrnnou zprávu o Belgickém království od ECRE (European Council on Refugees and Exiles), vydanou v prosinci 2015, jež je součástí správního spisu a tím dostal své povinnosti požadované i judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č.j. 5 Azs 229/2016-44).

K aplikaci článku 17 dublinského nařízení („*Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*“) krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že citované ustanovení představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv jeho povinnost, užití tohoto institutu se odvíjí od volné úvahy správního orgánu a není vynutitelné.

Postup, kterého se žalobce domáhá, tedy posouzení jeho žádosti v České republice namísto v Belgickém království, které je příslušné dle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, by znamenalo obcházení pravidel a smyslu dublinského nařízení. Požaduje postup, kterému má existence citovaného nařízení zabránit (tzv. „*asylum shopping*“, spočívající v tom, že cizinec požádá o udělení mezinárodní ochrany postupně v několika státech s cílem, aby byl alespoň v některém státě úspěšný).

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud

source not found.

rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušných ustanovení nařízení č. 604/2013. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 15. květen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová
samosoudkyně

pokračování
source not found.

Error! Reference